

най-вече глава-та, коя-то да не навеждаме нито напредъ, нито назадъ, нито къмъ никоя страна.

Когато стоимъ прави, и най-вече предъ по горни отъ насъ, трѣба да се крѣнимъ на два-та си крака, а не само на една, и да не се облягаме на стѣнж-тж, на масж-тж, на столове-тѣ или на друго нѣщо.

И когато сме седнали, ако има и други при насъ да не се простыраме, да не лягеме, да не се обръщаме насамъ-нататакъ, да не се наблягаме на лакты-тѣ или на ржце-тѣ си, и крака-та ны да сж прибраны, а не прострены или крѣстосаны.

А когато вървимъ не трѣба нито да гичяме, нито да си влечемъ (татрузимъ) крака-та, нито да удраме съ тѣхъ земиж-тж, нито да ги подигаеме много; но да престжпваме тихо полекичка и чинно.

Твърдѣ лошъ навикъ е и това, кога вървимъ, да си люлѣме тѣло-то, или да си трѣскаме ржце-тѣ, като оны, дѣто сѣятъ.

А кога срещнемъ нѣкого по пжтя, не трѣба да му пресичяме минуванье-то; но да оставяме сѣниго да минува оттамъ, дѣто се случи да върви.

А най-вече когато срещнемъ нѣкой по-горень, трѣба да му струваме мѣсто, като се подрѣпимъ на странж, за да мине свободно, отдѣто е по-добрѣ.

Кога се случи да вървимъ наедно съ по-горень отъ насъ, тогава трѣба да му оставаме по-честно-то мѣсто, сир. дѣснж-тж странж, ако сме само два-